

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

Ο Τάσος Λυκομάτης
κι ο Σκοτεινός Σοφός

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

Ο Τάσος Λυκομάτης
κι ο Σκοτεινός Σοφός

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εξμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Αύγουστος Κορτώ, *Ο Τάσος Ανγκομάτης κι ο Σκοτεινός Σοφός*

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Διορθώσεις: Νάντια Κουτσουρούμπα

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Αύγουστος Κορτώ, 2025

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο
στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2026

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2026

ΚΕΤ Κ171 ΚΕΠ 107/26 ISBN 978-618-07-1449-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ. ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213.

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στο Κουτάβι

1

ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΠΡΙΝ ΠΕΘΑΝΕΙ, η μητέρα μου ομολόγησε πως, όταν ήμουν τριών ετών, είχα πέσει θύμα απαγωγής.

Έπαιρνε μορφίνη, βέβαια, και μπόλικη η λευχαιμία, που είχε εμφανιστεί πριν μια διαετία, έπειτα από ένα διάστημα ύφεσης είχε υποτροπιάσει, δίνοντας μεταστάσεις στη σπονδυλική στήλη και στον εγκέφαλο: ασύλληπτος πόνος, επιληπτικές κρίσεις, εφιάλτης. Η παρηγορική θεραπεία με οπιοειδή ήταν μονόδρομος – τουλάχιστον θα είχε ένα ανθρωπινό τέλος.

Μες στη μαστούρα της, παραμιλούσε συχνά. Καμιά φορά με μπερδευε με τον πατέρα μου, ή με τον μπαμπά της – να βλέπεις τη μάνα σου να σε κοιτάζει όλο χαρά κι ελπίδα και να ψελλίζει: «Μπαμπάκα;». Γάμησέ τα.

Όμως εκείνο το απόγευμα ήταν νηφάλια κι αναστατωμένη – την έκαιγε η εξομολόγηση που ανέβαλλε χρόνια, ήθελε να ξαλαφρώσει απ' το βάρος.

Ήμασταν μόνοι στον μικροσκοπικό μονόκλινο θάλαμο της Μονάδας Ειδικών Λοιμώξεων του Ευαγγελισμού, στον όροφο 8½. (Παίρνεις το ασανσέρ για τον όγδοο, προχωράς ως το τέρμα του διαδρόμου κι ανεβαίνεις μια σχεδόν κρυμμένη σκαλίτσα.) Οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό μ' άφηναν να κάθομαι μαζί της όλη μέρα, να

κοιμάμαι το βράδυ στην καρέκλα, ή και κουλουριασμένος στο κρεβάτι – έτσι κι αλλιώς ήταν ανέκαθεν κοντούλα, και με τον καρκίνο είχε μείνει μια σταλιά. Ίσως μ' έβλεπαν λιγάκι ως συνάδελφο, επειδή ήμουν φοιτητής ιατρικής – ή μπορεί απλά να με λυπόντουσαν. Το παράθυρο είχε κάγκελα· όταν ρώτησα, μου είπαν πως το '80 και το '90 στους θαλάμους αυτούς νοσηλεύονταν ασθενείς με έιτς, σε άθλια κατάσταση, και το νοσοκομείο είχε φράξει τα παράθυρα έπειτα από αυτοκτονίες – ή απόπειρες, δεν θυμάμαι. Τους φουκαράδες, φαντάσου απόγνωση.

Όταν είδα ότι ήταν ξύπνια κι ήθελε να μιλήσει, της έδωσα νερό κι έχωσα ένα ακόμα μαξιλάρι πίσω απ' το κεφάλι της. Κι εκείνη, αφού μου έσφιξε το χέρι, μου αφηγήθηκε την πιο απίθανη ιστορία.

Καλοκαίρι του 2006, κι είχαμε βγει βόλτα στο Μοναστηράκι: εγώ, η μαμά κι ο μπαμπάς. Και κάποια στιγμή ξέφυγα απ' το χέρι της και τρύπωσα χαχανίζοντας στο μπουλούκι. Οι γονείς μου έτρεξαν ξοπίσω μου, φωνάζοντας τ' όνομά μου, βέβαιοι πως θα με προλάβαιναν – ήμουν μια σταλιά μόμολο, πόσο μακριά να έφτανα;–, αλλά είχα εξαφανιστεί. Σε κατάσταση ολοένα και πιο άγριας υστερίας, αλώνισαν την Ηφαίστου και την Αδριανού, απ' την πλατεία Μοναστηρακίου ίσαμε την Ασωμάτων, κι έπειτα μ' έψαξαν στο Θησείο, ως απάνω στην Ηρακλειδών.

«Ήθελα να πεθάνω» είπε, με τη βραχνή φωνή της να τρέμει, σαν να το ξαναζούσε, καθώς ήξερε πως θα μ' έχανε ξανά – αυτή τη φορά για πάντα. «Πήραμε την αστυνομία, αναφέραμε την εξαφάνιση, βάλουμε καταχωρίσεις

στο ίντερνετ, στο ραδιόφωνο, στην τηλεόραση – τότε ακόμα δεν είχε Facebook και τέτοια–, κι όταν ήρθε στο σπίτι μια αστυνομική της Δίωξης, και συνειδητοποίησα ότι το μέλημά τους ήταν να μην είχες πέσει στα χέρια κυκλώματος παιδοφίλων, ή εμπόρων οργάνων, πήγα να τρελαθώ. Δυο βδομάδες έζησα την Κόλαση την ίδια – ο μπαμπάς σου με χαπάκωνε με το ζόρι, για να κοιμάμαι, για να μην κλαίω κι ουρλιάζω όλη μέρα. Οι γιαγιάδες σου είχαν μετακομίσει στην Πλάκα – η μάνα μου ζούσε ακόμα, δεν θα τη θυμάσαι, ήσουν πέντε, έξι, όταν σκοτώθηκε;–, κι ο μόνος που δεν εμφανίστηκε, που δεν κούνησε το δαχτυλάκι του, ήταν ο γάιδαρος ο παππούς σου, αυτός ο παλιάνθρωπος».

Ήταν αδύνατον να αναφερθεί στο οικογενειακό μας παρελθόν χωρίς να πασπαλίζει τις αφηγήσεις με το άσβεστο μίσος που ένιωθε για τον (επί σειρά ετών νεκρό) πεθερό της, μα αυτή τη φορά ούτε που το πρόσεξα. Είχα μείνει άναυδος.

«Και τι έγινε;» ρώτησα, δύσπιστος ακόμα. Ήταν δυνατόν να 'χε συμβεί τέτοιο πράγμα, και να το μάθαινα στα είκοσι, ως ομολογία νεκροκρέβατου;

«Τίποτε απολύτως» αποκρίθηκε. «Η αστυνομία δεν ανακάλυψε το παραμικρό ίχνος, κανείς δεν σε είχε δει πουθενά – κι έπειτα, δυο βδομάδες ακριβώς απ' τη μέρα, και την ώρα, της εξαφάνισης, όταν πια είχα αρχίσει να σκέφτομαι πως δεν θα σε ξανάβλεπα ποτέ και να καταστρώνω τρόπους απόδρασης απ' τον Διονύση για να φουντάρω, εμφανίστηκες στο κατώφλι του σπιτιού, απείραχτος, χαρούμενος, με ξένα ρούχα».

«Με είχαν ντύσει;» Λες κι αυτό ήταν το παράξενο. Δυο βδομάδες! Ποιος; Πού; Γιατί; Τι μου 'χε συμβεί όλο αυτό το διάστημα;

Η μητέρα μου με κοίταξε στα μάτια. «Σου ορκίζομαι πως δεν σε είχαν βλάψει καθόλου – σε εξέτασε ιατροδικαστής, και παιδοψυχίατρος, αν κι ήσουν μωράκι και δεν μιλούσες πολύ. Δεν θυμόσουν τίποτα – ούτε ποιος σε πήρε, ούτε πού σε πήγαν, τίποτα. Αλλά ήσουν πεντακάθαρος, καλοταϊσμένος, ευδιάθετος, σαν να μην είχε περάσει στιγμή απ' τη βόλτα στο Μοναστηράκι – που έκανα χρόνια να σε ξαναπάω, ακόμα την τρέμω την Ηφαίστου. Όποια και να 'ταν τα καθάρματα που σε απήγαγαν, σε φρόντισαν σαν παιδί τους. Αυτή ήταν κι η θεωρία της αστυνομίας: ότι σε είχε κλέψει κάποια σαλεμένη μάνα που 'χε χάσει το μωρό της, και γι' αυτό σε περιποιήθηκε τόσο. Και στο τέλος, δόξα Σοι ο Θεός, το μετάνιωσε κι αποφάσισε να σε επιστρέψει».

Δεν μπορούσα να το χωνέψω. Ήξερα ότι, λόγω ατελών ανάπτυξης του ιππόκαμπου, οι αναμνήσεις των πρώτων χρόνων της ζωής συνήθως δεν ήταν βιώσιμες – κι εγώ ελάχιστα θυμόμουν πριν τα πέντε, κι αυτά μου φάνταζαν θολά σαν όνειρα, κι ήταν πιθανότατα ψευδοαναμνήσεις: περιστατικά που μου είχαν αφηγηθεί. Αλλά ήταν δυνατόν μια τόσο τραυματική εμπειρία, έστω και στα τρία, να μην είχε αφήσει σημάδι στο ασυνείδητο, αν όχι στο συνειδητό;

Κι αν το σενάριο της τρελής μάνας δεν ευσταθούσε; Αν οι απαγωγείς μου είχαν τον αναμενόμενο, σε τέτοιες περιπτώσεις, σκοπό; Λες να 'χα υποστεί κακοποίηση, να

κυκλοφορούσαν ακόμα βίντεο, στο σκοτεινό δίκτυο, που απεικόνιζαν την κατακρεούργηση της νηπιακής μου αθωότητας; Αλλά όχι – οι γιατροί θα το 'χαν διαπιστώσει, και το τραύμα, όσο βαθύ και καταπιεσμένο κι αν ήταν, θα μου 'χε καταστρέψει τη ζωή.

Όσο για τον παππού μου τον Αχιλλέα, αν είχε όντως φερθεί έτσι – αν ο μοναδικός του εγγονός αγνοούνταν επί ένα δεκαπενθήμερο, κι αυτός δεν είχε πατήσει στο σπίτι μας, δεν είχε πάρει ένα τηλέφωνο–, τότε η μητέρα μου είχε δίκιο, κι ο τύπος ήταν τεράστιο αρχίδι.

Τα αισθήματα που με κατέκλυζαν –κατάπληξη, θυμός, αγωνία– φαίνεται πως καθρεφτίζονταν στο πρόσωπό μου, γιατί το χέρι της έσφιξε κι άλλο το δικό μου.

«Δεν έπρεπε να σ' το πω» ψιθύρισε. «Συγχώρεσέ με».

Έσκυφα και τη φίλησα στο μέτωπο. «Μη στεναχωριέσαι, δεν τρέχει. Πάει, πέρασε. Μια χαρά βγήκα. Μην ταράζεσαι τώρα, πέσε κοιμήσου. Εγώ είμαι εδώ».

*
**

Μα όπως ήταν φυσικό, δεν μπορούσα να σταματήσω να το σκέφτομαι. Δυο βδομάδες στη ζωή ενός παιδιού τριών ετών είναι αιώνας – μπορούν ν' αλλάξουν τα πάντα. Πώς και δεν μ' είχαν πάει ποτέ σε ψυχίατρο, πέρα απ' την πρώτη γιατρό που με εξέτασε; Μήπως φοβόντουσαν το τι θα έβγαине στη φόρα αν τα σκάλιζα; Κι άραγε τώρα, δεκαεφτά χρόνια μετά, μπορούσα να ανακτήσω τις χαμένες εμπειρίες της απαγωγής μου; Με ψυχανάλυση, ύπνωση, μέντιουμ;

Κι υπήρχε μόνον ένας άνθρωπος στον κόσμο που θυ-

μόταν το συμβάν, που ήταν εκεί όταν εξαφανίστηκα: η γιαγιά μου η Τέρψη, δύστροπη κι ακοινωνήτη – τελευταία φορά την είχα δει πριν ένα μήνα, όταν είχε περάσει απ' τον Ευαγγελισμό για ένα τέταρτο με το ρολόι, παρότι μένει στα πέντε λεπτά. Ήμουν σχεδόν σίγουρος πως, αν της εξιστορούσα τα όσα μου 'χε πει η νύφη της, θα το απέδιδε στη μορφίνη.

Η οικογένειά μου, βλέπετε, δεν είχε ταλέντο στην αναπαραγωγή και τη μακροζωία. Ήμουν μοναχοπαίδι, όπως κι οι γονείς μου, όπως – όσο απίστευτο κι αν φαίνεται, σε σύγκριση με τη μέση οικογένεια του '50 και του '60– και οι τέσσερις παππούδες και γιαγιάδες μου. Δεν είναι ν' απορείς που δεν έπιανα ποτέ μου εύκολα φίλιες – δεν είχα ούτε ένα ξαδερφάκι για εξάσκηση. Όσο για τον θάνατο, έμαθα από νωρίς να μην κάνω μεγάλοπνοα σχέδια: ο παππούς μου ο Αναστάσης (ο μπαμπάς της μαμάς μου) αυτοκτόνησε στα τριάντα έξι, όταν η κόρη του ήταν δώδεκα χρονώ· η γιαγιά μου η Εύα (η αυτοδημιούργητη κροίσος της φαμίλιας) σκοτώθηκε στα πενήντα πέντε σε τροχαίο, στο πέταλο του Μαλιακού· ο παππούς μου ο Αχιλλέας (ο μαλάκας) τα τίναξε στα εξήντα από πλάγια αμυοτροφική σκλήρυνση· ο μπαμπάς μου, στα σαράντα τρία, μας άφησε από αδιάγνωστο εγκεφαλικό ανεύρυσμα· κι η μητέρα μου αργοπέθαινε στα σαράντα δύο. Αν δεν είχα την Περσεφόνη, η μοναξιά μου θα 'ταν τόσο επική, που θα μεταγγιζόταν προφορικά από ραψωδό σε ραψωδό.

Κι η Περσεφόνη ήταν ο πρώτος άνθρωπος που πήρα, για να μοιραστώ την κεραμίδα που 'χα φάει.

«Είμαι σίγουρη ότι η αστυνομία είχε δίκιο» μου είπε,

όταν ολοκλήρωσα. «Συμβαίνει πιο συχνά απ' ό,τι νομίζουμε: γυναίκες που έχασαν το μωρό τους στη γέννα, ή από προχωρημένη αποβολή, περνούν τόσο βαριά επιλόχειο, που πείθονται ότι το παιδί τους είναι ζωντανό και τις αποζητά. Είχα διαβάσει για μια σχετική περίπτωση στην Αμερική – μόνο που εκείνη τη βρήκαν πριν το επιστρέψει».

«Ναι, αλλά η δική μου – αν υποθέσουμε ότι με άρπαξε γυναίκα με τέτοια θέματα – πώς κατάφερε να μείνει ασύλληπτη επί δύο βδομάδες;»

«Μπορεί να έμενε κάπου απομονωμένα, σε μονοκατοικία».

«Λες γι' αυτό να μη μ' αρέσουν τα βόρεια προάστια; Να μου ξυπνούν επώδυνες μνήμες;»

«Όχι, μωρό μου: απλά είσαι σνομπ Αθηναίος του κέντρου, κι οτιδήποτε απέχει πάνω από δύο χιλιόμετρα απ' το Σύνταγμα σου φαίνεται βαθιά επαρχία».

«Σκέφτομαι να ρωτήσω τη γιαγιά μου, αν και δεν νομίζω ότι θα βγάλω άκρη. Για να είμαι ειλικρινής, δεν είμαι βέβαιος ότι με συμπαθεί».

«Δεν υπάρχει άνθρωπος που να σε ξέρει και να μη σε συμπαθεί» είπε η Περσεφόνη, κι αφού ανταλλάξαμε μερικά σιγανά ερωτόλογα, με ρώτησε: «Θες να περάσω να σου κάνω παρεούλα;».

Το ήθελα όσο τίποτα, αλλά αρνήθηκα την πρότασή της. Αφενός, όσο πλησίαζε το τέλος, είχα γίνει κτητικός με τη μητέρα μου, κι ένιωθα πως έπρεπε να είμαστε μόνο οι δυο μας – συμβολικά, όπως όταν με γέννησε. Τώρα είχε έρθει η σειρά μου να την ξεπροβοδίσω. Κι αφετέρου,

η μαμά, παρότι ευγενική και γλυκομίλητη με την Περσεφόνη τις τρεις φορές που την είχε συναντήσει, δεν είχε αποδεχτεί ολότελα το γεγονός ότι η γκόμενα του γιου της του έριχνε δέκα χρόνια – ως τυπική Ελληνίδα μάνα, φοβόταν ότι η τριαντάρα με εξουσίαζε και με καταβρόχθιζε.

Οπότε της είπα πως προτιμούσα να μείνω μόνος με τη μητέρα μου, κι εκείνη, όπως πάντα, με γέμισε σιγουριά.

«Ό,τι ώρα κι αν συμβεί» είπε, «και τέσσερις το πρωί να είναι, θα με πάρεις επί τόπου και θα πετάξω. Μην το σκεφτείς καν – ακόμα κι αν είμαι στο γραφείο. Αυτή τη στιγμή – και κάθε στιγμή – είσαι η πρώτη μου προτεραιότητα».

Είπαμε καληνύχτα και το κλείσαμε. Μια ζεστασιά τύλιγε την καρδιά μου.

Μ' ένα χασμουρητό, κάθισα στην καρέκλα κι άρχισα άλλο ένα νυχτέρι.

Η επόμενη αποκάλυψη της μητέρας μου, δώδεκα περίπου ώρες πριν τον θάνατό της, ήταν λιγότερο εξωφρενική, αλλά και πάλι απίστευτη. Αυτή τη φορά, ήμουν σίγουρος πως επρόκειτο για παρενέργεια της μορφίνης – γιατί ανακάθισε και δήλωσε όλο σοβαρότητα πως ο πατέρας μου είχε τατουάζ, και μάλιστα στο δεξί κωλομέρι.

Θα μπορούσα να κρατήσω μια πισινή, αλλά ο Διονύσης Λυκομάτης ήταν απ' αυτούς τους ανθρώπους που δεν χορταίνουν τη γύμνια τους, την αίσθηση του αέρα ή του νερού στο κορμί τους. Ήταν νάρκισσος, σαφώς, για-

τί πήγαινε γυμναστήριο, κι είχε φοβερό σώμα –όχι σαν εμένα, που ήμουν ανέκαθεν κοκαλιάρης, με κάτι μπράτσα σαν μακαρόνια– και το επεδείκνυε με κάθε ευκαιρία: τα καλοκαίρια, σ' όποιο νησί κι αν παραθερίζαμε (Σέριφο, Αντίπαρο, Κουφονήσι), φρόντιζε να βρίσκει τις παραλίες γυμνιστών και να τα πετάει πριν καν στήσουμε την ομπρέλα· στο σπίτι, μετά το ντους, έβγαινε απ' το μπάνιο τοιςίδι· επίσης, κοιμόταν γυμνός, και συχνά τον έβρισκα το πρωί στην κουζίνα να ετοιμάζει τον καφέ με το καυλί στη φόρα («Μπαμπά, *γαμώ το κέρατό μου*, φόρα κάτι!»), κι όταν έπιαναν οι πρώτες ζέστες, ανέβαινε στην ταράτσα κι έκανε ηλιοθεραπεία όπως τον γέννησε η μάνα του.

Αυτό που θέλω να πω είναι ότι, μέχρι τον ξαφνικό του θάνατο, όταν ήμουν στην Γ' Γυμνασίου, είχα δει –θέλοντας και μη– τον κώλο του πατέρα μου αμέτρητες φορές, κι αν είχε βαρέσει τατού στο κωλομάγουλο, δεν υπήρχε περίπτωση να μου είχε διαφύγει, ακόμα κι αν ήταν ένα μικροσκοπικό κινέζικο ιδεόγραμμα.

Αλλά η μητέρα μου ήταν κατηγορηματική: το τατουάζ υπήρχε, αλλά ήταν ορατό μόνο το βράδυ, την ώρα που ο πατέρας μου κοιμόταν.

«*ENAT EMAX*» είπε, και νόμισα ότι ξερόβηχε κι ήθελε νερό. Μα εκείνη διευκρίνισε πως αυτά τα αρχικά ήταν κεντημένα στον γλουτό του άντρα της κι ότι από κάτω είχε δυο κέρατα.

Δεν της πήγα κόντρα, εννοείται – συμφώνησα σε όλα: ναι, ο μπαμπάς είχε τατού που εμφανιζόταν κι εξαφανιζόταν. Συγχρόνως, τσέκαρα τα αρχικά στο Google, και

τα πρώτα αποτελέσματα ήταν: *Ελληνική Ναυσιπλοΐα Τρίτωνας* και *Εθνικός Μακεδονικός Χαλβάς*. Ποιος δεν θα 'θελε να τα βαρέσει όλα αυτά στον κόλλο του; (Όσο για τα κέρατα – μήπως προσπαθούσε να μου πει πλαγίως ότι ο πατέρας μου ξενοπηδούσε; Δεν μου φαινόταν απίθανο: όσο αφοσιωμένος σύζυγος κι αν υπήρξε, ως γιατρός θα είχε τις ευκαιρίες του. Αν κεράτωνε στ' αλήθεια τη μαμά, τουλάχιστον ήταν διακριτικός.)

Τα τελευταία της λόγια, γύρω στις δώδεκα, ενώ στριφογυρνούσε στο κρεβάτι ανήσυχη, μισοκοιμισμένη, ήταν: «Τι παράξενο... Τι παράξενο...».

Εάπλωσα μαζί της και την έσφιξα στην αγκαλιά μου, για να την ηρεμήσω. Κι όπως ήμουν κατάκοπος, με ελάχιστο ύπνο, αποκοιμήθηκα – κι ονειρεύτηκα τα μυστηριώδη αρχικά: *ENAT, EMAX... ENAT, EMAX...* Νομίζω τα μουρμούριζα ακόμα όταν ξύπνησα και διαπίστωσα ότι η μητέρα μου είχε πεθάνει.

Έκλαψα λίγο με το πρόσωπο στο στήθος της, κι όταν συνήλθα, σηκώθηκα για να ενημερώσω τη νυχτερινή προϊσταμένη. Ήταν περασμένες δύο, κι ό,τι κι αν μου 'χε πει, δεν ήθελα να ξυπνήσω την Περσεφόνη, που σκοτωνόταν στη δουλειά. Θα την έπαιρνα το πρωί, όταν θα 'πρεπε να φορτωθώ το βάρος μιας καινούριας ζωής, χωρίς το στήριγμα της μάνας μου.

Αλλά όταν σκούπισα τα μάτια, της έδωσα ένα τελευταίο φιλή στο μάγουλο και γύρισα απ' την άλλη, είδα την Περσεφόνη να στέκεται στο άνοιγμα της πόρτας και να με κοιτά μ' ένα λυπημένο χαμόγελο.

«Μωράκι μου γλυκό...» είπε.

Δεν απόρησα. Στα δύο χρόνια της σχέσης μας, η Περσεφόνη είχε επιδείξει τρομακτική – σχεδόν απόκοσμη – διαίσθηση.

Δεκάδες φορές με είχε πάρει τηλέφωνο τη στιγμή που έπιανα το κινητό για να την πάρω. Πηγαίνοντας σπίτι της, για να σαπίσουμε με Netflix, ανακάλυπτα συχνά πως είχε παραγγείλει αυτό ακριβώς που λαχταρούσα να φάω. Τα δώρα της ήταν πάντα πράγματα που σκόπευα ν' αγοράσω ο ίδιος – τα μαύρα αθλητικά που 'χα κιαλάρει, το μυθιστόρημα που ήμουν έτοιμος να παραγγείλω απ' το Amazon. Και τον περασμένο Αύγουστο, όταν η μαμά μου έδωσε τις ευλογίες της – «Πήγαινε κάπου να ξεσκάσεις, αγάπη μου μονάκριβη, δεν θα πάθω τίποτα αν μείνω μια δυο βδομάδες μόνη μου»–, η Περσεφόνη, χωρίς να ξέρει ότι θα 'μουν ελεύθερος, είχε κλείσει πέντε μέρες στο Παρίσι, το ίδιο ταξίδι που σχεδίαζα να κανονίσω για να της κάνω έκκληση.

Αυτό δεν σήμαινε ότι είχαμε τηλεπάθεια, φυσικά – απλώς, αγαπιόμασταν (τη λάτρευα, όπως με λάτρευε κι εκείνη), κι έτσι είχαμε μάθει ο ένας τον άλλο: ήξερε ποιες ώρες ήμουν ελεύθερος – ή πότε είχα ανάγκη – να μιλήσουμε, ήξερε ότι θα μπορούσα να τρέφομαι αποκλειστικά με πίτσες και ζυμαρικά (ο μεταβολισμός μου ήταν ακόμα θαυματουργός, και δεν έβαζα γραμμάρια), ήξερε το ντύσιμό μου και το γούστο μου στη λογοτεχνία, καθώς κι ότι το πρώτο μου ταξίδι στο Παρίσι (και τελευταίο μας ως οικογένειας: ο μπαμπάς είχε πεθάνει λίγους

μήνες μετά) ήταν αλησμόνητο. Μολαταύτα, κάθε φορά που μάντευε αυτό που ποθούσα και μου το έδινε στο πιάτο πριν καν το ζητήσω, ένιωθα τη βαθιά ανατριχίλα του έρωτα.

Έτσι και τώρα, που ήθελα απελπισμένα να τη δω, είχε εμφανιστεί απ' το πουθενά, μες στη νύχτα, λογαριάζοντας πιθανώς, απ' την τελευταία μας συνομιλία, ότι η μητέρα μου μετρούσε ώρες.

Φορούσε ένα ψιλό, άσπρο, αμάνικο φόρεμα με μικρά ηλιοτρόπια, και καφέ δερμάτινα σανδάλια· τα ξανθά της μαλλιά, κομμένα καρέ, ήταν φρεσκολουσμένα κι έλαμπαν, όπως και τα νοτισμένα πράσινα μάτια της.

Όριμσα στην αγκαλιά της κι έριξα δεύτερο γύρο κλάμα, με το πρόσωπο στον κόρφο της. (Με ύψος ένα ογδόντα τέσσερα, πίστευα ανέκαθεν πως ήμουν σχετικά ψηλός, αλλά η Περσεφόνη μου έριχνε σχεδόν πέντε πόντους.) Με άφησε να ξεδώσω, χαϊδεύοντας την πλάτη μου και φιλώντας τα άλουστα μαλλιά μου, κι έπειτα έκανε αυτό που, προς το παρόν, μου ήταν αδύνατον να κάνω: έπεσε με τα μούτρα στα πρακτικά ζητήματα.

Αφού με κάθισε στο σαλονάκι των επισκεπτών και μου 'δωσε μια κρύα Guinness που 'χε στην πελώρια άσπρη τσάντα της –εκείνη τη στιγμή, η μπίρα ήταν σαν φιλή αγέλου–, έπιασε τις νοσοκόμες και τους εξήγησε πως ήταν η σύντροφος και δικηγόρος μου, και τους ζήτησε να υπογραφεί το πιστοποιητικό θανάτου απ' τον θεράποντα ιατρό. «Αρκετά ταλαιπωρήθηκε η γυναίκα» την άκουσα να λέει. Έπειτα ήρθε, κάθισε πλάι μου και μου είπε πως είχε ήδη μιλήσει μ' έναν πελάτη της, ιδιοκτήτη γραφείου

τελετών, που θα αναλάμβανε τη διακομιδή της σορού στο κρεματόριο της Ριτσώνας. (Η μητέρα μου δεν ήθελε κηδεία, μόνο να αποτεφρωθεί, και μια χούφτα απ' τις στάχτες της να σκορπιστούν στον Άρνο – η Φλωρεντία ήταν η αγαπημένη της πόλη.) «Θες να πας μαζί της;» με ρώτησε, κι εγώ έγνεψα αρνητικά.

«Πόσο θα στοιχίσουν όλα αυτά;» είπα μουδιασμένα.

Η Περσεφόνη μού έσφιξε το χέρι. «Αυτό δεν θέλω να σε απασχολεί. Όπως και τα κληρονομικά – θα τα φροντίσω όλα εγώ» είπε. «Είχε συντάξει διαθήκη η μητέρα σου;»

Ούτε που ήξερα. Δεν είχε σημασία, θα το ερευνούσε εκείνη, μα έτσι κι αλλιώς, το σπίτι στην Πλάκα και τα χρήματα που είχε κληρονομήσει η μάνα μου απ' τη γιαγιά μου θα πήγαιναν όλα σε μένα – ήμουν ο μοναδικός κληρονόμος.

Όταν ήπια την μπίρα, κι έκανα ένα λαθραίο τσιγάρο, στέκοντας στο μικρό παράθυρο και κοιτώντας την ασάλευτη νύχτα, επιστρέψαμε στον θάλαμο, για να μαζέψω το σακίδιο και τον φορτιστή μου. Στο μεταξύ, το πτώμα της μαμάς είχε εξαφανιστεί, μαζί με ορούς, σεντόνια και μαξιλάρια. Ήταν σαν σκηνικό ανάστασης – σχεδόν περιμένες ότι θα 'βγαινε απ' την τουαλέτα ολοζώντανη, φτάνει να είχες αρκετή πίστη στα θαύματα. Πένθος: ακόμα και στα γεννοφάσκια του ξεχειλίζει από παραλογισμό – τόσο φριχτά λογικός που είναι ο θάνατος.

«Θα μείνεις σε μένα» μου είπε η Περσεφόνη στο ασανσέρ. Δεν με ρώτησε – ήξερε, όπως πάντα, τι χρειαζόμουν. Γιατί, με το χέρι στην καρδιά, τουλάχιστον εκείνη τη στιγ-

μή, η ιδέα να γυρίσω στο πατρικό μου φάνταζε μαρτύριο. Η μονοκατοικία του '20 ήταν αχανής για έναν άνθρωπο, και μου 'χε πάρει χρόνια να την αποσυνδέσω απ' την απουσία του πατέρα μου. Τώρα θα 'πρεπε να την αποσυνδέσω κι απ' τον χαμό της μητέρας μου, και τι θα απόμενε στο τέλος; Ένα εικοσάχρονο, ολομόναχο σε μια παλιά, στοιχειωμένη σπιταρόνα – σαν αρχή θλιβερού παραμυθιού.

Κάθε φορά που μπαίναμε στο αμάξι της Περσεφόνης, ένιωθα πως συμμετείχα σε ταχυδακτυλουργικό τρικ – είχε ένα Φιάτ πεντακοσαράκι, ιδανικό για μετακινήσεις μες στην πόλη, αλλά μικρό σαν παιχνίδι. Ωστόσο, άγνωστο πώς, χωρούσαμε κι οι δύο χωρίς να στριμωχνόμαστε.

Στη σύντομη διαδρομή ως τα Εξάρχεια, κατάφερα να αποκοιμηθώ, και μόλις πάρακαρε, με ξύπνησε μ' ένα απαλό, τρυφερό χάδι στον σβέγκο. Παρά το νεαρό της ηλικίας της, η κοπέλα μου (ακόμα με εξέπληττε η κτητική αντωνυμία, το πώς είχα κατορθώσει να κάνω τσίρι μου μια γυναίκα σαν την Περσεφόνη) ήταν τρομερά πετυχημένη δικηγόρος, στο γραφείο της στη Μαυροματαίων γινόταν πανικός, κι έτσι, πριν μερικά χρόνια, είχε αγοράσει ένα εξαίσιο, αναπαλαιωμένο νεοκλασικό στη Μεθώνης. Εδώ και καιρό, το ένιωθα και σαν δικό μου – δικό μας – σπίτι, κι από τότε που η μητέρα μου μπήκε στο νοσοκομείο χωρίς ελπίδα να ξαναβγεί, είχα πρακτικά μετακομίσει στα Εξάρχεια – εκεί είχα τα περισσότερα πράγματά μου.

Κανονικά, έπρεπε να κάνω ένα ντουζάκι – η οικιακή

βοηθός της Περσεφόνης έστρωνε κάθε μέρα καθαρά σεντόνια στο υπέροδιπλο κρεβάτι-, αλλά ήμουν τόσο χώμα, που με το ζόρι μπόρεσα να γδυθώ – κι η καλή μου γονάτισε για να μου βγάλει τα παπούτσια. (Ήθελα να πιστεύω ότι οι κάλτσες μου δεν ήταν άθλιες.)

Και τότε το σώμα μου –λες και βρισκόμουν στα πρώτα χρόνια της εφηβείας, με τον μηχανικό, αντανakλαστικό τους οίστρο– με αιφνιδίασε, και με ντρόπιασε: η μητέρα μου είχε μόλις πεθάνει, η ψυχή μου πονούσε σαν τραυματισμένο σπλάχνο απ' την απώλεια, κι ωστόσο το πέος μου τέντωνε αγέρωχα το μποξεράκι.

Η Περσεφόνη ήταν –σχεδόν– η πρώτη μου: η μόνη επαφή που είχε προηγηθεί ήταν ένα αμοιβαίο ξεπαρθένωμα με μια συμμαθήτριά μου στην Γ' Λυκείου, διάρκειας τριών λεπτών και τόσο αμήχανη κι απογοητευτική, που στάθηκε αφορμή να μην ξαναμιλήσουμε ποτέ. Όμως με την Περσεφόνη το σεξ ήταν μαγικό, απ' το πρώτο κιόλας βράδυ, κάνα δώρο μετά τη γνωριμία μας. Οι αντοχές μας ήταν ανεξάντλητες, τα κορμιά μας έμοιαζαν συναρμολογημένα το ένα σύμφωνα με τις ανάγκες του άλλου, καμιά παρέκκλιση απ' τη νόρμα δεν ήταν απαγορευμένη, και ποτέ, ούτε για μια στιγμή, δεν ένιωσα ότι υποκρινόταν για χατίρι μου. Με το διαισθητικό της πνεύμα, ήξερε πότε ήμουν καυλωμένος, ακόμα κι αν δεν το έδειχνα, ακόμα κι αν ήμουν ξαπλωμένος στην άλλη μεριά του καναπέ, με μόνο τα πόδια μας ν' αγγίζουν, και χάζενα στο Instagram εν μέσω κάποιας τρομερά βαρετής σειράς. Με άρπαζε και με τραβούσε πάνω της τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να της χιμήξω, με ξυπνούσε από ονειρώξεις και

με καβάλαγε μισοκοιμισμένο, με ξεμπρόστιαζε την ώρα που τον έπαιζα στο ντουζ, ή στο λάπτοπ, και ψιθύριζε φιλήδονα: «Κι εγώ τι ρόλο βαρδάω εδώ μέσα, Τασουύλη!». Ήταν αχόρταγη, ευρηματική – η ιδεώδης ερωμένη. Κι όταν πέφταμε λαχανιασμένοι στα μαξιλάρια, τα πράσινα μάτια της έλαμπαν, λες κι η λίμπιντο – αν όχι η ίδια η ψυχή της – είχε μόλις φορτίσει.

Τώρα, όμως, βλέποντας τη στύση μου, χαμογέλασε, έδωσε ένα απαλό φιλί στο τοιτωμένο μου εσώρουχο και σηκώθηκε, ακουμπώντας το χέρι στο μάγουλό μου.

«Ξέρεις ότι σε θέλω συνέχεια» είπε, «κι ο έρωτας είναι η κορυφαία άρνηση της θνητότητας – αλλά νομίζω ότι η στιγμή είναι ακατάλληλη. Το πένθος σου είναι ακόμα πολύ νωπό κι αδιαμόρφωτο, κι υπάρχει ο κίνδυνος να το εμπλέξεις με το σεξ – να νιώσεις τύψεις, δυσφορία, να επανέρχεσαι στο αποψινό συνειρμικά. Καλύτερα να δώσεις μιαν ιερότητα σ' αυτή τη νύχτα – κι έχουμε χρόνο. Η σωματική επαφή που χρειάζεσαι είναι άλλου είδους».

Είχε δίκιο: όταν ξαπλώσαμε και μ' έκλεισε στην αγκαλιά της, ήταν λες κι ένας στοργικός γύψος περιέβαλε την τσακισμένη μου ψυχή. Ότι είχε σπάσει, ότι είχε κοπεί θα επουλωνόταν: ο χρόνος κι η αγάπη θα μ' έκαναν πάλι ολόκληρο. Όμως βρισκόμουν ακόμα στην αρχή του δρόμου.

«Θα την ξαναδώ ποτέ;» ρώτησα, κι η φωνή μου έτρεμε, καθώς πάσχιζα να συγκρατήσω τους λυγμούς.

Η Περσεφόνη μού χάιδεψε το πρόσωπο.

«Σε φωτογραφίες, σε σκέψεις κι αναμνήσεις» είπε. «Και θα 'ναι αρκετό».

«Μου το υπόσχεσαι;» Έπρεπε να σταματήσω την κλάψα, δεν ήμουν δέκα χρονώ – κι αν νόμιζε ότι έψαχνα στη σχέση μας μητρικό υποκατάστατο;

«Σ’ το υπόσχομαι» είπε, κοιτώντας με στα μάτια. «Και τώρα κοιμήσου».

Λέξεις σαν αναισθησία: σε δευτερόλεπτα, με πήρε το σκοτάδι.

*
**

Στον ύπνο μου κυνηγούσα τον πατέρα μου, που έτρεχε γυμνός, και του φώναζα να ντυθεί. Ήμασταν στο σπίτι μας, στην Πλάκα – και δεν ήμασταν: οι χώροι, οι σκάλες, το φως κι οι σκιές άλλαζαν διαρκώς. Ο ουρανός στα παράθυρα είχε ένα αφύσικο μενεξεδί χρώμα κι ένα φεγγάρι φωτεινό σαν ήλιο.

Κόντευα να τον προλάβω, όταν μια πόρτα άνοιξε, κι είδα τον παππού μου τον Αχιλλέα, με κοστούμι, γιλέκο και γραβάτα. Τραβώντας τον γιο του απ’ τον ώμο, τον έχωσε μέσα, κι έπειτα κλείδωσε την πόρτα. Όσο κι αν βροντούσα με τις γροθιές μου, ικετεύοντας να μ’ ανοίξουν, η πόρτα έμενε κλειστή. Κόλλησα το αυτί στο ξύλο.

«Χάος» έλεγε ο πατέρας μου.

«Τάξη» αποκρινόταν ο παππούς μου.

Κι η συνομιλία συνέχιζε μόνο μ’ αυτές τις δύο λέξεις.

Ξύπνησα με τη λέξη *χάος* σαν πικρή μπουκιά στο στόμα.

Ένας νέος Έλληνας μάγος.
Υπερφυσικοί συνωμότες που θέλουν
να καταστρέψουν τον κόσμο.
Μια ανατριχιαστική, αξέχαστη περιπέτεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1449-4

9 786180 714494 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 15449